

за четене. Въ Цариградъ българитѣ си отвориха читалище и сега иматъ голѣма библиотека. Я се съгласете и вие да се отвори едно читалище въ селото? Азъ ще ви нося вестници, а вие съ малко пари ще купувате полезни книжки.

Селянитѣ се съгласили. Основало се читалище „Искра“, записали се членове, и Тодоръ Каблешковъ билъ избранъ за председателъ. Това станало въ началото (презъ зимата) на 1874 година. Подиръ малко Каблешковъ отстѣпилъ председателството на свещеника Михаилъ Радуловъ. Коце Павловъ билъ избранъ за секретаръ-касиеръ. Така трѣгнала добре работа. Събирали се пари, купували се книги, държали се сказки и т. н. За усърдна служба по желѣзницата Каблешковъ билъ повишенъ за началникъ на гарата. Това зарадвало всички.

Каблешковъ продължавалъ да посещава Бѣлово и запознавалъ селянитѣ съ българскитѣ бунтовници въ Сърбия, въ Румѣния и въ Русия. Селянитѣ го слушали съ захласъ. Изпърво Каблешковъ обяснявалъ, защо гърци, сърби, черногорци и херцеговци се бунтуватъ, а сетне току взелъ да казва, че България трѣбва да се освободи. Така неусѣтно отъ сказчикъ той се превърналъ въ апостолъ за свобода. Единъ день Каблешковъ повикалъ свещеника Радуловъ и двама довѣрени селяни, та четиримата съставили бунтовенъ комитетъ; после се записали много селяни, дали клетва, че не ще издаватъ народното дѣло, събирали пари ужъ за читалището, а ги давали за барутъ и куршуми, поръчвали на ковачитѣ ножове и други оржия.

Тодоръ Каблешковъ — народенъ апостолъ

Успѣхътъ на Каблешкова въ с. Бѣлово го насърчилъ да трѣгне и по други села да основава комитети. Той се запозналъ съ народни хора и се предалъ отъ сърдце на работата. Напустналъ службата си по желѣзницата, преселилъ се въ Т. Пазарджикъ, наелъ къща